

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/169/2013
Identifikačné číslo spisu: 1107215040
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1107215040.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne JUDr. F. K., bývajúcej v C., proti žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o určenie, že odmeňovanie žalobkyne je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a iné vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 17 C 86/2007, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2013 sp. zn. 6 Co 197/2011, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Žalobkyňa sa žalobou podanou na súd 11. mája 2007 domáhala: a/ určenia, že jej odmeňovanie podľa § 66 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov je v porovnaní s odmeňovaním sudcov podľa § 69 ods. 2 tohto zákona v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania podľa zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), b/ zaplata sumy 67 602,74 €.

Okresný súd Bratislava I vyzval žalobkyňu, aby za podanú žalobu zaplatila súdny poplatok 4 155,50 €. Žalobkyňa na túto výzvu súdu oznámila, že poplatok vo výške určenej súdom nemieni zaplatiť; poplatok zaplatila vo výške 100 €. Podľa jej názoru sa jej žaloba v zmysle vtedy platného právneho stavu vôbec nespokatňovala, lebo sa netýkala niektorého z konaní uvedených v Sadzobníku súdnych poplatkov (ďalej len „Sadzobník“), ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“). Takéto žaloby sa spokatňujú osobitnou položkou 7d Sadzobníka až od 1. januára 2009.

Okresný súd Bratislava I vyzval žalobkyňu 4. marca 2011, aby v lehote 15 dní spresnila, či zaplatením súdneho poplatku 100 € mala v úmysle splniť svoju poplatkovú povinnosť vo väzbe na prvý alebo druhý petit žaloby. Žalobkyňa na túto výzvu nereagovala.

Okresný súd Bratislava 1 uznesením z 12. júla 2011 č.k. 17 C 86/2007-23 konanie zastavil s tým, že žalobkyni vráti príslušný daňový úrad sumu 93,37 €; rozhodol tiež o trovách konania. Zastavenie konania odôvodnil tým, že žalobkyňa nezaplatila súdny poplatok v plnej výške (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.). K jej námietkam o nesprávnom výpočte výšky súdneho poplatku (4 155,50 €) a o tom, že predmetná žaloba v čase jej podania nepodliehala poplatkovej povinnosti, prvostupňový súd uviedol, že poplatníčka mala zaplatiť súdny poplatok vo výške 99,50 € (podľa položky č. 1 písm. b/ sadzobníka) a vo výške 4 056 € (podľa položky č. 1 písm. a/ sadzobníka). Vzhľadom na to, že žalobkyňa ani na výzvu súdu nešpecifikovala, či ňou zaplatený poplatok 100 € sa viaže na prvú časť jej žaloby (písm. a/), alebo či ide o čiastočnú úhradu poplatku za druhú časť žaloby (písm. b/) a poplatok nezaplatila v plnej výške, konanie bolo potrebné zastaviť.

Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa odvolanie. Žiadala napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, „prípadne“ konanie prerušiť podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“) vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 9 Co 415, 416/2010.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. septembra 2012 sp. zn. 6 Co 197/2011 odvolaním napadnuté uznesenie potvrdil, pričom žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Na odôvodnenie uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa vyzval žalobkyňu na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu (podľa položky 1 písm. a/ a b/ Sadzobníka súdny poplatkov, t.j. 99,50 € + 4 056 €), bol jeho postup správny. Správne tiež rozhodol o zastavení konania podľa § 5 ods. 1 a § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. z dôvodu, že žalobkyňa v stanovenej lehote nezaplatila súdny poplatok, na zaplatenie ktorého ju vyzval. Sama skutočnosť, že konanie o žalobe vo veci súvisiacej s porušením zásady rovnakého zaobchádzania nebolo v čase, keď žalobkyňa podala žalobu, osobitne uvedené v niektorej z položiek Sadzobníka, ešte neznamená, že za podanie žaloby jej nemal byť vyrubený súdny poplatok podľa všeobecnej položky č. 1 Sadzobníka. Pokiaľ žalobkyňa vytýkala súdu prvého stupňa, že sa neobrátil na súdny dvor so žiadosťou o rozhodnutie o predbežnej otázke, odvolací súd uviedol, že postup prvostupňového súdu bol správny, lebo cieľom prejudiciálneho konania pred súdnym dvorom nie je riešenie konkrétnych sporov.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Podľa jej názoru došlo v danom prípade k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že súd nerozhodol o jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Bez ohľadu na správnosť jej návrhu na prerušenie konania bolo povinnosťou súdu rozhodnúť o tomto procesnom návrhu, či už kladným alebo negatívnym spôsobom. Výroková časť rozhodnutia odvolacieho súdu ale neobsahuje výrok, ktorým by bolo rozhodnuté o jej návrhu na prerušenie konania. Ani z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, že by sa predmetným návrhom zaoberal. Odvolací súd teda pred tým, ako rozhodol o jej odvolaní, nemal vyriešenú podstatnú a zásadnú otázku (ne)existencie procesnej prekážky brániacej mu rozhodnúť o odvolaní. Vzhľadom na to jeho rozhodnutie, ktorému nepredchádzalo rozhodnutie o návrhu žalobkyne na prerušenie konania, nemôže byť správne. Z týchto dôvodov žiadala dovolaním napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania s právnickým vzdelaním (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z uznesení vymenovaných v § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodíť.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Procesné vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní zistené.

Žalobkyňa namieta, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (t.j. realizovať jej procesné oprávnenia účastníčky občianskeho súdneho konania) tým, že odvolací súd rozhodol o jej odvolaní bez toho, aby najskôr rozhodol o jej procesnom návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Je pravdou, že v zásade o každom procesnom návrhu by malo byť rozhodnuté. Najvyšší súd už ale vo viacerých rozhodnutiach konštatoval, že nie každý procesne nesprávny postup súdu má za následok (až) procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (viď napríklad sp. zn. 3 Cdo 144/2014, 3 Cdo 56/2014, 3 ECdo 314/2013, 3 ECdo 256/2014, 3 Cdo 74/2015). Je potrebné vždy prihliadnuť aj na to, v akom štádiu konania a k akej nesprávosti došlo, resp. aké má táto nesprávnosť procesné dôsledky.

Rozhodnutia súdu o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania sú procesné rozhodnutia, ktorými sa nerozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov sporu vo veci samej (porovnaj IV. ÚS 41/2014); takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium konania - nejde o rozhodnutia vo veci samej, ktoré by do práv a povinností účastníkov konania zasahovalo konečným spôsobom. Tak, ako nedochádza k vylúčeniu účastníka konania z realizácie jeho procesných oprávnení postupom súdu, ktorý konanie prerušil (viď rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 209/2009), nedochádza k odňatiu možnosti pred súdom konať ani procesným postupom súdu, ktorý konanie neprerušil (viď rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 185/2009). Z rozhodujúceho-materiálneho hľadiska - nedochádza preto k odňatiu možnosti účastníka v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ani procesným postupom súdu, ktorý nerozhodol (opomenul rozhodnúť) o návrhu na prerušenie konania.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne nevyplýva z § 239 O.s.p. a jeho prípustnosť nezaložil ani dovolateľkou namietaný postup odvolacieho súdu (§ 237 písm. f/ O.s.p.) ani iný postup súdov (pri určovaní poplatku, poučovaní žalobkyne, vyzývaní na spresňujúce vyjadrenie), ktorý bol zavŕšený zastavením konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, dovolací súd odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní vznikla procesne neúspešnej žalobkyňi povinnosť nahradiť žalovanej trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.